

imperatorum prouocat, reges antiquos e suis excitat sedibus,
qui te mutuis clamoribus excipiunt." Iacobum Israelitarum pa-
trem eandem fere sibi informasse inferni notionem, ex eius-
dem potest colligi verbis, quibus, filio ablato, tristitiam suam ex-
pressit. Gen. XXXVII, 35. Licet enim dolo filiorum circum-
uentus crederet, Iosephum a feris esse decerpsum, nihilomi-
nus tamen, se, dolore confectum, ad filium suum in orcum descen-
sorum exclamauit, qua spe et tristi solatio non intelligimus,
quo modo senex se lactare potuisset, nisi locum aliquem ef-
fe crederet, quo manes conuenirent. Simili modo hunc locum
Iobi auctor cap. XXX, 23. nominat: *domum conuentus omnium
vientium.* בֵּית מָעֵד לְכָלִיחַ

Ex hac notione antiquissimae Hebraeorum genti commu-
ni ratio loquendi orta est ea, ut hominis obitum abituū ap-
pellarent *ad maiores suos*, seu *collectionem ad gentem suam*. Atque
his verbis vtuntur scriptores s. non solum de obitu hominum,
qui in monumento aliquo familiae communi conduntur: sed et-
iam de aliis, qui in regionibus a gente sua remotissimis mor-
riuntur. De Abraham non in Chaldaea, sed in Palaestina sepulto,
dicitur, illum esse collectum ad gentem suam, seu ad populum suum
adgregatum. Gen. XXV, 8. Eandem dicendi rationem adhibet
Moses in recensendo (Gen. XXV, 17.) Ismaelis obitu, qui tamen in
 spelunca Abrahae repositus non est. Aaron sepultus in monte
 Hor, quod ad corpus a gente sua separatus fuit; nihilominus
(quod ad animum scilicet attinet,) collectus esse dicitur ad gen-
 tem suam. Num. XX, 26. Mosis sepulcrum nemini vniquam
innotuisse, constat ex Deut. XXXIV, 6. Ideoque dubio caret,
cadauer ipsius ab omnibus Israelitarum cadaueribus seiuinctum
fuisse. Quod cum ita sit, explicare non poteris, qua ratio-
ne dici queat, Gen. XXXII, 50. eum esse adlectum ad gen-
 tem suam, nisi concedas, statuisse hebraeos veteres commune
animarum, a corporibus separatarum, receptaculum. Quod igit-
tur primo loco posuimus, credidisse veteres Hebraeos, esse
Scheol.